

חיה בסרטן (ן)

הסרט שלי השנה: סרטן השד. האמונה שלי: השד לא נורא כל כך.

היי שלום פאה. (או פרידה משירז טל).

פורסם 7 באפריל 2008, 23:16 בכללי

מחר הטיפול ה-11 שלי. ואני עולצת לקראתו. וכל זאת למה? כי אחריו יגיע הטיפול ה-12. ואז אפרד מהטיפולים הכימותרפיים...מחר גם אפרד משירז טל.

אבל רגע. למה אני מתחילה מהסוף?

אז ככה. הכל התחיל בגחמת השיער שלי. באותו יום מר ונמהר בו טיילתי עם רונית חברתי הבלונדית בעיר דבריה. (העיר ששמה מתחיל בד'). רונית היא בלונדינית אמיתית. מאלו ששערן נראה כמו שיבולים ביום שמש לוחט במיוחד -צהוב זהוב.

אני חייבת להתוודות שחברותי כולן יפות. (ונשבעת שבחברתי אותן דווקא בגלל אופיין המיוחד... אבל יצא שהן גם חכמות ומדהימות וגם יפות.) אין בי קנאה באף אחת מהן. נהפוך הוא גאה בהן. עד לאותו יום מר ונמהר.

רונית ואני צעדנו בעיר. היא עם הבלונד המתנפנף. ואני עם הקרחת הבהוקת והמסמנת. לפתע הרגשתי אותה. את הקנאה. הקנאה זאת הירוקה המכוערת, הקנאה בבעלי השיער באשר הם. גם אני רצייתי שיער ועכשיו!! אפילו השיער המקורזל והדליל של זו שעברה מולנו נראה לי נחשק.

ואז אמרתי לרונית בשפה שאינה משתמעת לשתי פנים:"חייבת שיער. ועכשיו!!!"

משהו במבט המוטרף כנראה אותה לרונית. שאין פה מקום לויכוחים. ויש ללכת איתי בעיניין.

התחלנו לחפש פאניתי. ומצאנו כתובת של אחת. הנמצאת בסימטאות טבריה בבית מלא ילדים. ומלא שיערות על מעמדים מיוחדים.

כל פאה שמדדתי הייתה בעיני הפאנית "מאממת". אם אתן כמוני לא דתיות במהותכן. כנראה שגם אתן לא מכירות את התחום. הפאנית גם מטפלת בפיאה, מסרקת אותה, מפנפנת אותה (כלומר, עושה לה פן). מספרת אותה ואף יכולה לצבוע אותה.

אם ברחוב התמקחתי עם עצמי. והסכמתי לקבל עלי כל שיער. כולל חתול מת כאופציה. אצל הפאנית נפתח בפני עולם חדש ומגוון: פאות סינטטיות, פאות משיער אירופאי, פאות סיניות. וכולן סדורות במגרות מגרות.

ואז ראיתי אותה. שיער גולש בחום עם פסים עדינים. השיער נראה אמיתי. התחתית רכה ומצופה בעור כך שהיא לא תגרד. ואני התאהבתי במבט ראשון בבת דמותי החדשה. מיד נתתי לה גם שם "שירז טל". ולרגע הרגשתי כזו. (כאילו דוגמנית, מטר והרבה, אשת העולם הגדול...)

הלכתי על האקסטרים. (שהרי לי בשנים האחרונות יש שיער קצר)

אני ושירז התחברנו יחד כמו ראש ופיאה.

הפיאנית החמדנית שיכנעה אותי שזה... מאממם. רונית (הדעתנית בדרך כלל).

ניסתה לשכנע אותי "אולי לחשוב על זה???" אבל המבט ההוא שלי. שכנע אותה לרדת מהנסיין ומהר.

גם מחירה של הפאה (3500 ש"ח) לא גרם לי לעפעף (לא חוכמה כל כך גדולה כי גם ריסיים הרי אין לי...). ח. באומץ רב מצדו השני של הסלולר אמר לי: "העיקר שתהיי מאושרת". שילמתי - שירז הייתה שלי!!! ואף קיבלתי במתנה מעמד שהוא ראש וצוואר (בלי גוף). מי שלא ראה את עליצותי. לא ראה עליצות מימיו. עד כאן התאור האופטימי של יחסי עם שירז.

הגעתי הבייתה. שמחה וטובת לב. ונתבקשתי על ידי משפחתי האוהבת אך הבקורתית למדוד את שירז. כמובן שעשיתי זאת בחפץ לב. (הרי לרגע הזה יחלתי כל הדרך מדבריה הבייתה...)

הקטנה פרצה בצווחות. ואמרה שהיא רוצה את אמא שלה בחזרה ומהר!!!

כך גם המתבגר. שטען שקרחת הרבה יותר יפה.

וח. אמר שקרחת הרבה יותר סקסית. ושאני נראית יותר כמו סיון רהב מאיר כמו שירז טל ובכלל עכשיו הוא מבין מה המשמעות של "פאה נוכרית" כי אני נראית מאד זרה...

ניסיתי להיות אשת עקרונות. ועוד פעמיים חבשתי אותה לראשי. האונקולוג והכורג דווקא פירגנו. (אבל נראה לי שהם היו סתם נחמדים...)

אך בפעם השלישית נשברתי. הבנתי ששירז ואני לא מתאימות. האג'נדה שלנו לא כל כך חופפת. (אופס...). ואנחנו גם לא מסתובבות באותם חוגים. "היא זו לא אני" כמאמר השיר. נפרדתי משירז. וח. החביא אותה בחדר הארונות כי טען שבלילה היא נורא מבהילה. דמות בלי גוף...

התקשרתי לפאנית ובקשתי ממנה להחזיר לחיקה את שירז היוקרתית. אבל היא צדיקה שכמותה... סרבה בתוקף. ואני? אין לי כוח למלחמות... וכך במשך כמה חודשים שירז עומדת מבוישת במדף העליון בחדר הארונות.

לפני שבועיים גמלה בי ההחלטה. למסור את שירז למשפחה קרחת ואוהבת. יש לה דורשת. מחר אסרק אותה יפה ואכניס אותה לשקית יפה ואמסור אותה באהבה למישהי שאולי תעשה בה שימוש ותשמח להתהדר בה.

ואני???דווקא אוהבת את המראה החדש שלי. פלומת האוגר הבהירה שצמחה על ראשי. אומנם לא שירז ולא דוגמנית. אבל אני. בלי הסתרות. כמו שאני.

היי שלום שירז!!!! ונוחי על קרחת בזהקת בשלום!!!

<< לרשומה הקודמת לרשומה הבאה >>

הוספת תגובה | חזרה לבלוג - חיה בסרטן (ן)